

XKGTZ

Střední škola propagační tvorby a polygrafie Velké Poříčí - toto číslo vyšlo dne 1. 4. 2009

Slovo ředitele

Vážení studenti, Vážení rodiče, pro kvalitní výsledky ve studiu našich polygrafických a výtvarných oborů je důležitá, vedle standardní práce ve škole, domácí příprava. Výuka grafického software je ve škole zaměřena zejména na zvládnutí základních nástrojů a na zásady prepress jednotlivých technologií tisku. Svou vlastní invenci si už musí žák rozvíjet sám a vyučující je mu pouze konzultantem.

K tomuto záměru vychází společnost Adobe a od listopadu 2007 dodává na náš trh studentské licence hlavních aplikací za velmi výhodné ceny. Oprávněným uživatelem takové licence je každý student denního studia střední či vysoké školy. Tyto licence pochopitelně nelze využívat ke komerčním účelům a nelze je v budoucnu upgradovat na novější verzi software. Lze je však upgradovat na novější verzi komerční licence. Společnost Adobe vytvořila stránky www.adobeprostudenty.cz, kde je zveřejněn postup pro získání licence.

Student (nebo jeho rodič či kdokoli jiný) zakoupí produkt ve formě instalačního balíčku bez sériového čísla. Po nainstalování bude software plně fungovat po dobu 30 dnů jako zkušební verze. Během této doby student vyplní formulář dodaný uvnitř balení a spolu s kopií dokladu o studiu pošle poštou na zákaznické středisko Adobe. Po zpracování mu bude přiděleno sériové číslo k jeho produktu. V současné době se připravuje zvýhodněná cena pro nejnovější verzi CS4.

Další podmínkou je získat za dobrou cenu kvalitní hardware. Za zmínku stojí nabídka firmy Boxed s.r.o., www.boxed.cz, která repasuje značkové počítače DELL. V jejich obchodním programu je také nabídka pro studenty. Pro zmíněný software vám nabídnou počítač za velice příznivou cenu. Součástí dodávky je i legální operační systém. Nabídka obou firem stojí za úvahu.

Samotné vybavení kvalitním softwarem a hardwarem není ale vším pro dosažení úspěchu. Podstatnější je vůle studenta po dosažení kompetencí pro kvalitní tvorbu. V tomto naši studenti značně zaostávají. Každý obor má své profilové výstavy a veletrhy, kde se vedle odborné veřejnosti můžou naši studenti seznámit s novými trendy svého oboru. O tyto výstavy je mizivý zájem a žáci vyhledávají primitivní výmluvy, jak se exkurze nezúčastnit. A když se zúčastní, tak se to na vlastní tvorbě neprojeví.

Jeden případ pro ilustraci. Naše škola dostala nabídku pro tvorbu grafické značky – loga. Ocenění bylo nadmíru štědré. První místo v soutěži za 5000 Kč, dále pak 3000 Kč za druhé a 2000 Kč za třetí. Ze 150 žáků, pro které byla výzva určena, odevzdal v termínu práci pouze jeden žák. Závěr: o vydělané peníze žáci nemají zájem. Museli by vyvinout úsilí, a to je problém. Žákům stačí, když jim rodiče peníze přidělí a nemusí projevovat žádnou snahu. Když pak pedagog vytkne žákovi lenost, snese se kritika na jeho hlavu, mnohdy za podpory rodičů. V poslední době mám pocit, že převládá názor, že povinností učitele je naučit žáka učivu i proti jeho vůli. V tom se ale žáci hluboce mýlí. Jedině vzájemné úsilí žáků a učitelů povede k úspěšnému cíli.

Je iluze, že existuje zázračná metoda pro výuku cizích jazyků, se kterou se snadno jazyk naučíme, stejně tak pochopení světové a národní literatury, aniž by ji žák četl, matematika, fyzika bez počítání příkladů, kresba, grafika bez omylů atd.

Slovy sportovní terminologie – můžeme mít světově uznávaného trenéra, ale i tak bez vlastního úsilí nikdo maratón neuběhne. Naši žáci běží maratón vzdělávání. Cílem je maturitní nebo závěrečná zkouška.

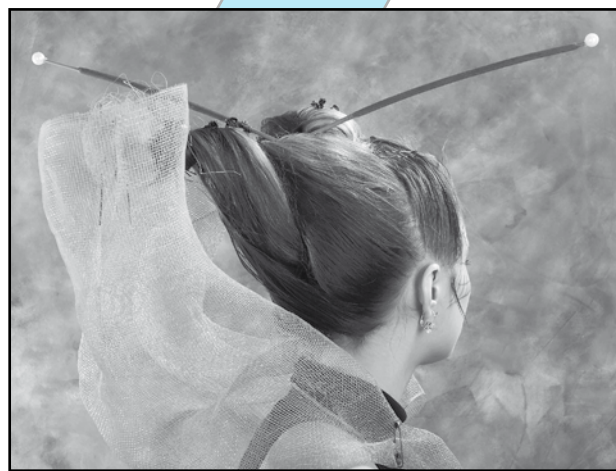
Mgr. Rudolf Volhejn

Kadeřnická soutěž ve večerních účesech

Ve společenském sále domova mládeže uspořádala v pátek zdejší Střední škola propagační tvorby a polygrafie kadeřnickou soutěž studentů 3. ročníku. Téma soutěže byl „Večerní účes - vlastní fantazie“. Soutěže se zúčastnilo 15 kadeřnic a na zhotovení své představy, jak by měl vypadat večerní účes, měly jednu hodinu. Vše probíhalo pod bedlivým dohledem odborné poroty, v jejímž čele byl předseda Emil Maryška.

Všichni soutěžící bojovaly s opravdovým zápallem a snažily se, aby ten jejich účes byl ten nejlepší. Většina soutěžících se pokusila vytvořit unikátní večerní účes dle své fantazie s použitím vlasových ozdob a příčesků, ale několik odvážlivců se pustilo do opravdu unikátních extravagantních modelů doplněných i o unikátní nalíčení obličeje. Pro vytvoření příjemné atmosféry byla pouštěna reprodukováná hudba a soutěžící přišli podpořit a povzbudit i jejich kamarádi. Celý postup a vypracování účesů na závěr ohodnotila odborná porota, jejíž konečný závěr byl, že úroveň všech soutěžících je na velmi dobré úrovni, která se již vyrovná profesionální práci.

Vyhlášení výsledků se ujal ředitel školy Rudolf Volhejn, který všem poděkoval za pečlivý přístup a předvedení toho nejlepšího, co učitelé po dobu studia naučili své žáky s tím, aby dobré jméno školy šířili dál i v soutěžích na vyšší úrovni, ale i v běžné praxi. Prvním třem předal ředitel školy kromě diplomů i věcné ceny od sponzorů. Třetí místo obsadila Monika Trnovcová, druhé Lenka Tautzová a vítěžkou se stala Petra Pinkavová.

vítězný účes Petry Pinkavové

Mistrovství ČR mladých kadeřníků

Dne 19. února 2009 reprezentovala naši školu na Mistrovství ČR mladých kadeřníků „HARMONIE 2009“ žákyně 3. ročníku Petra Pinkavová. Soutěž se uskutečnila na výstavišti v Brně. Soutěžilo se ve dvou kategoriích - dámská a pánská. Výborného umístění dosáhla Petra v dámské kategorii, kde obsadila z 35 soutěžících 8. místo, když na třetí místo měla minimální bodový odstup. V pánské kategorii se umístila uprostřed startovního pole.

Ekologie

Ekolog věrný ví, kde je dvůr sběrný

Sběrný dvůr je užitečné zařízení, ale člověk musí vědět, kde je (téma pro domácí úkol z ekologie jak dělané). „Hotový úkol mi pošlete elektronicky,“ říkám žákům a na tabuli píšu svoji mailovou adresu (velmi jednoduchou). Několikrát denně zvědavě nahlížím do své schránky. Ale úkoly nechodí – jen pár. Podle svého dobrého zvyku jsem se rozhodla začít dávat pětky. Ale žáci protestují: „My jsme vám to poslali.“ Samozřejmě nejsem naivní, věřím technice, a tak trvám na pětkách. Jeden nesmělý hlásek se mi opět pokouší oponovat: „Ale vy jste mi i odpověděla.“ Trochu jsem znejistěla. Představa, že píšu maily a nevím o tom, je i pro mě poněkud zvláštní. „A co jsem ti odepsala?“ „To mně přišlo také divné - psala jste něco v tom smyslu, co prý pořád máme s těmi sběrnými dvory a že jsme se snad všichni zbláznili.“ AHA. Když o tom tak přemýšlím, děláme vlastně ekologickou osvětu. Ta „neznámá“ Eva Špeldová má teď kompletní přehled o sběrných dvorech v Královéhradeckém kraji (adresa, provozní doba, provozovatel, vedoucí apod.). Ano, děláme záslužnou činnost! Ještě v této euforii píšu té neznámé optimisticky ekologicky laděný mail. Odpověděla! No co, nějaká Eva Špeldová mě nemůže rozházet. Kdoví, jestli vůbec třídí odpady?!?!

Sběr drobných elektrozařízení a baterií

Naše škola se zapojila do školního recyklačního programu Recyklohraní. Za první pololetí jsme obsadili 2. místo z více než 100 škol zapojených do tohoto projektu v Královéhradeckém kraji. Za celou školu jsme zatím odevzdali 138 kg elektrozařízení a 270 kg baterií. Nejlépe si vedou třídy 2. TG, 1. TG, a 1. V. Soutěž dále pokračuje. Odměnou pro vítěznou třídu bude výlet do Prahy v květnu 2009.

Nejvíce se o umístění svých tříd zasloužili:

Romana Hanzlová (1. V), Vlasta Bušková (1. TG)

Lukáš Cvejn (2. TG), Petr Obst (2. TG)

Výstava klauzurních prací

Dne 28. 1. 2009 navštívili žáci 3. a 4. ročníku propagačního výtvarnictví výstavu klauzurních prací všech ateliérů Vysoké školy umělecko-průmyslové v Praze. Seznámili se se současnou tvorbou, vývojem moderního umění, novými materiály používanými v oboru a získali inspiraci pro svoji další tvorbu.

Anketa napoví

Toto sdělení působí na každou třídu pozitivně, neboť každý - byť krátký - únik nepříjemné reality vyučovacích hodin je vítaný. A že půjde o anketu ekologickou – no, co se dá dělat. Hlavně, že to bude anonymní. A teď, jak to všechno proběhlo a jaké jsou výsledky: Podzimní ankety se zúčastnilo asi 200 z vás. Odpovídali jste na tři otázky:

Třídíte odpad?

Ano, třídím vše, co se dá! A vyloženě mě to baví! Podle očekávání takovýchto nadšenců bylo pouze 5%.

Ano, ale jen papír, plastové lahve, sklo, kelímky a tetrapackové obaly. To, co mohu odnést k nejbližšímu kontejneru.

Občas a jen něco. Každou z těchto možností zvolilo 38% dotázaných.

Ne, ale už o tom začínám přemýšlet. Na lepší časy se začíná blýskat u 6% respondentů.

Ne, ani náhodou! Vše hodím do obyčejné popelnice. Pro ekologii bohužel 13%.

Víš jaká barva kontejneru na odpadky neexistuje?

(Bylo možno zvolit z těchto barev: Modrá, oranžová, fialová, zelená, žlutá, bílá, červená a hnědá).

Většina se nenechala zmást a 65% z vás správně odpovědělo, že neexistuje fialová.

Hnědý kontejner některé zaskočil (10%), ale mnozí správně odvodili, že by mohl být na bioodpad. Objevily se sice námitky, na co takový kontejner, když máme kompost. Ovšem přátelé, takový kompost v panelákovém bytě - to by byla ekologie. Asi 9% dotázaných mělo pocit, že nikdy nevidělo oranžový kontejner. Je sice pravda, že se zatím neobjevuje často, ale existuje a je určen pro tetrapack (např. krabice od mléka). Výjimečně jste byli překvapeni i bílým kontejnerem (7%). Je určen na čiré sklo, zatímco zelený na sklo barevné. Červená popelnice byla neznámou také pouze pro 7% dotázaných. Zřejmě jste si vybavili, že ji máme ve škole pro elektrozařízení. Recesisté – celkem 2% nikdy neviděli žlutý nebo modrý kontejner.

Do jaké barvy kontejneru patří tyto odpadky? Slupka od banánu?

42% správně odpovědělo, že do hnědého, z dalších odpovědí vybírám: 12% do papíru, 6% do plastů a 4% dokonce do skla.

Do jaké barvy kontejneru patří okenní tabule?

Nejčastěji by skončila v zeleném kontejneru na barevné sklo (75%) – pokud by nebyl po ruce

bílý, tak je to správně. Asi 9% by pátralo po bílém kontejneru a co je potěšující - do bioodpadu by ji nedal nikdo.

Do jaké barvy kontejneru patří obal od krabice mléka (tetrapack)?

Pouze 7% dotázaných by ho správně hodilo do oranžového kontejneru. Většinou by skončil v plastech nebo papíru. Dlužno poznamenat, že oranžové kontejnery zahlédneme pouze zřídka, ale často bývá na žlutých kontejnerech nápis: vhadzujte tetrapackové obaly.

Do jaké barvy kontejneru patří klávesnice a kalkulačka?

Patří do červených kontejnerů, kam by je hodilo asi 37% respondentů. Celých 15% lidí by očekávalo, že tyto věci shnijí v kompostu, a dali by je tedy do hnědého kontejneru na bioodpad. (Mimochodem to by pak mrkvička na záhoně rostla pohnojena těžkými kovy.)

Ale teď vážně:

Trochu kuriózní situace je, že z těch několika lidí, kteří třídí vše a vyloženě je to baví, by někteří vhodili obal od krabice mléka do skla a slupku od banánu do papíru. Optimismus v této situaci dodá snad jen „zelený“ pokřik: **Papír, plasty, střepy, plech, kdo netřídí, není Čech!**

Eva Špeldová

řešení ze str. 8

test

Pokud jste se při čtení smáli, tak tady jsou správné odpovědi:

1. Stoletá válka trvala 116 roků (1337 - 1453).
2. „Panamský oblouk“ vytvořili v Ekvádoru.
3. VŘSR oslavují v Rusku 7. listopadu.
4. Právě jméno krále Georga IV. bylo Albert. Král si změnil jméno roku 1936.
5. Název Kanárských ostrovů souvisí s tuleněm. V latině znamená „Ostrov tuleňů“.

otázky

1. Pokud jsi odpověděl(a), že se umístíš na prvním místě, tak jsi úplně vedle!!! Protože když předběhneš druhého, zaujmeš jeho původní místo, tudíž doběhneš jako druhý.
2. Jestli jsi odpověděl(a), že předposlední, tak jsi zase odpověděl špatně. Řekni, jak můžeš předběhnout POSLEDNÍHO? Ta otázka je prostě špatná. V tomhle nejseš moc dobrý(á), co?
3. Vyšlo ti 5000? Správná odpověď je ale 4100.

Nevěříš? Zkontroluj si to s kalkulačkou!

Desetinná posloupnost mate náš mozek, takže má tendenci počítat 100 místo 10.

osmisměrka

před nosem

sudoku

5	7	2	8	1	4	3	9	6
9	1	4	5	3	6	2	7	8
3	6	8	9	2	7	1	5	4
7	4	6	3	8	9	5	2	1
1	8	9	7	5	2	4	6	3
2	3	5	4	6	1	9	8	7
4	9	1	6	7	5	8	3	2
8	2	7	1	9	3	6	4	5
6	5	3	2	4	8	7	1	9

Tak co, byli jste o hodně moudřejší než blondýnka????

Lyžařský výcvik

Letošní lyžařský výcvik se konal 8. 3. -13. 3. 2009 na chatě Hanapetr v Dolním Dvoře. Toto neobvyklé datum bylo zapříčiněno tím, že jsme nejdříve na lyžák jet nechtěli, ale po delší době jsme si uvědomili, že by to byla věčná škoda, a tak se naši paní učitelce podařilo najít poslední možný termín na začátku března. Strachovali jsme se o to, zda budeme mít po čem lyžovat, a tento strach přetrvával i v den našeho odjezdu, v neděli. Ani cestou autobusem nebylo jasné, jestli se náš lyžařský výcvik nepromění v turistickou výpravu. Slunko svítilo a po sněhu ani památky. Naštěstí se naše černé scénáře nevyplnily. Když jsme dojeli do Dolního Dvora, trocha sněhu tu byla. To jsme ještě netušili, co nás čeká. Dojeli jsme na místo setkání, kde nás čekala tři auta, do kterých jsme naložili naše věci. Auta odjela a my byli donuceni jít po svých. Zhruba po kilometru jsme dorazili na rozcestí. Jít doleva neprošlapanou cestou lesem dlouhou 3 km, nebo cestou příjezdovou dvakrát tak dlouhou? Vidina teplého krbu nás hnala vpřed tou nejkratší cestou. Poté, co jsme dorazili na chatu, jsme nestačili koukat. Vlek přímo za chatou a metry sněhu zahalující některé části chaty. Samotná chata byla velká a velice pěkně zařízená, o vybavení ani nemluvě. Pokoje útulné, jen tu scházely zásuvky na pokojích. Ihned po přidělení pokojů jsme vytáhli prodlužky a na chodbě to vypadalo jako v nějaké rozvodně elektrického proudu. Po zabydlení na nás čekal teplý oběd v podobě gulášové polévky a rizota. Po polední pauze hurá na lyže. Sníh byl mokrá a díky zprvu rozbité rolbě také ne moc ujezděný. To se ale postupem dnů zlepšovalo. Hned první večer po večeri jsme byli rozděleni do soutěžních družstev, ve kterých se ukázalo, jak jsme vynikající kolektiv. Napříč večerům jsme hráli spousty her, od nejrychlejšího předávání jablek, pohádkového pexesa, až po nejvíc oblečeného kamaráda. Soutěžili jsme o body, díky kterým o pouhý bod vyhrálo Danovo družstvo nad Jirkovým, a těsně v závěsu za nimi skončilo družstvo Filipovo. Při hrách jsme se dostatečně poznali a taky si užili spousty legrace. Večerka v 23⁰⁰ hodin a ráno bohatá snídaně, které jsme se vždycky přecpali, nevědouce připravujícího se jídla k obědu. V úterý jsme jeli do Černého Dolu, kde jsme se pořádně vyřádili. Kilometrová sjezdovka nám pod nohama utekla jako nic a tak hurá lanovkou zase nahoru. Strávili jsme zde 5 velmi krátkých hodin a po příjezdu na chatu jsme měli volné odpo-

ledne. O celý den volna jsme byli ochuzeni, ale to nám plně vynahradily okamžiky z jiných dnů, kdy jsme místo lyžování stavěli sněhuláky, bunkry a jiné neidentifikovatelné výtvary ze sněhu. Ve středu byla vyhlášena běžková túra, které se zúčastnilo 7 lidí. Bohužel do cíle nás dorazilo jen 5. Důvody byly zřejmé: rozbité vázání a nadměrná únava. Čtvrtek byl dnem v duchu závodním. Dopoledne se jel slalom na lyžích a po něm slalom na prknech, v poledních hodinách zase závody na běžkách. Určitě mi dají všichni za pravdu, že vítězem byl každý, kdo se zúčastnil. Večer následoval karneval, kde bylo možné spatřit indiány, čerta, policajty, batolata, hip-hopery, rytíře, ale také starého harmonikáře s Pipi punčochatou. Páteční ráno, po velkolepé snídani (myslím, že chybí nejen mně), bylo vyhlásování cen vítězů závodů, ale také družstev. Po vyhlášení jsme naházeli věci do aut a šli na místo, kde na nás čekal přistavený autobus. Promrzlí jsme nastoupili do autobusu plni zklamání, že už je konec, a naděje, že za rok bychom mohli jet znovu. Až na pár úrazů z pěkně ošklivých pádů jsme se všichni vrátili v pořádku domů.

Jiří Adámek za třetí družstvo

Pod jasnou oblohou

Byla jedna dívka, kterou už přestal bavit život. Každý den přemýšlela o tom, že její existence prostě už nemá smysl a že by bylo nejlepší ji ukončit. Jenže k tomu nenacházela odvalu.

Jednou v noci se jí zdál krásný sen a v něm ji vzbudila líbezná melodie. Vstala, podívala se z okna a zahlédla zářivý měsíc s mořem tančících hvězdiček kolem. Nevěděla proč, ale něco jí říkalo, že by měla jít ven. Oblékla se a odešla. Bloudila bez cíle... kráčela nocí a přemýšlela. Cítila se jinak. Jednou... konečně po tak dlouhém čase jí zase bylo krásně. Byla šťastná, i když k tomu neměla důvod. Pokračovala v cestě, dokud nepřišla na zcela neznámé místo. Trávou se hnal malý potůček a na louce se páslo stádo divokých koní. Dívala se na ten výjev s úžasem. Co jí však ještě víc bralo dech, byla vysoká věž, na kterou bez zaváhání vylezla. Stála na samotném vršku a rozhlížela se. Bylo jí nádherně. Vzhlédla k nebi. Byla tak blízko hvězdám, že se jich skoro mohla dotknout. Najednou znovu uslyšela tu příjemnou melodii, ale nevěděla, co ji vydávalo, cítila však, že ji uklidňuje. Popošla o dva krůčky dopředu a zpozorovala, že už se nacházela na úplném okraji věže. Nebála se. Ta tajemná melodie jako by říkala, že se jí nic nemůže stát. Najednou jí připadalo, že se kolem ní rozprostírala nějaká záře, a tak otočila hlavu. Všimla si, že jí ze zad

vyrostla křídla. Měla teď křídla... mohla létat... nemusela se bát. Podívala se dolů, do té velké hloubky pod sebou a najednou si připadala volná. Udělala poslední krůček vpřed. Myslela si, že je anděl, že může létat, že je volná. Ale křídla zmizela. Zmizela věž i koně. Zmizel potůček, les, louka. Zmizelo všechno... i ta krásná melodie. Byla ve staré fabrice a padala. Padala dolů... na tvrdou zem. Neměla křídla, nemohla létat, nemohla se zachránit. Když dopadla na zem, nedokázala se ani pohnout. Nic ji nebolelo... nic necítila. Vlastně ano, cítila bolest v srdci. Uvědomila si, že umírá. Uvědomila si, kolik věcí nestihla udělat, kolika lidem nestačila říct všechno, co chtěla. Uvědomila si, kolik slz za sebou zanechala. Kolik trápení. Bylo jí to líto, ale už s tím nemohla nic udělat. Konečně se jí splnilo to, co tak dlouho chtěla. Tak proč necítila úlevu? Proč když už byl její život konečně u konce, nechtěla umřít? Teprve teď si uvědomila, co všechno nestihla, ale už bylo příliš pozdě. Byl konec.

Naposled se očima plnými slz podívala na nebe. Teď jí hvězdy připadaly strašně vzdálené. Pomalu zavřela oči a naposledy se nadechla. Pak její srdce zlehounka přestalo bít. Umřela. Její nehybné tělo leželo v krvi pod jasnou noční oblohou. Následující ráno přinese smutek do mnoha duší a pláč do nespočetně očí, ale to ona už nevidí.

Lucie Rýdlová 2. V

Upíří láska

Byla hřejivá noc. Na obloze smutně zářil jasný měsíc a všude kolem bylo hrobové ticho. Ani vítr už si nehrál se stromy, aby rozhoupal jejich větve a spustil šumivou píseň listů. Noční zvířata se schovávala. Nehnutě se krčila v křoví, aby nevydala jediný drobounký zvuk, jakoby tušila, že se blíží něco nebo někdo, kdo je může ohrozit. Najednou měsíc zahalily mraky a ze tmy se vynořil tajemný, neznámý muž, přinášející s sebou chlad a nasládlou vůni strachu. Tichounce, jako kdyby se vznášel, proplouval temným lesem, nezanechávaje po sobě jediné stopy. Zastavil, upravil si límeček svého dlouhého černého kabátu a posadil se na veliký kámen nad propastí. Pohlédl na oblohu a jakoby na jeho rozkaz se temné mraky schovávající měsíc

rozestoupily. Jeho oči plné nenávisti a krvelačnosti se zahleděly na zářivý kruh na nebi. Seděl klidně, nehnutě jako kámen a vyčkával. Netrvalo dlouho a ze tmy lesa vystoupil další muž. Stejně tiše a neočekávaně, se stejnou tajemnou vůní. Možná díky ní první muž věděl o jeho přítomnosti dlouho před tím, než promluvil. „Dal sis na čas, Alexi,“ řekl studeným a krutým hlasem, aniž by se otočil. „Co po mně chceš, Viktor? Proč si mě sem přivedl?“ rozčiloval se Alex. „Proč? Myslel jsem, že ti to bude jasný. Myslel sis, že jsem zapomněl na tvůj dluh?“ zeptal se s úšklebkem Viktor. „Dluh? Už jsem ti ho splatil. Přinesl jsem ti jich tolik. Co po mně ještě chceš?“ zašeptal smutně Alex, znechucen sám sebou. „Ji,“ podíval se na Alexe a v očích se mu objevilo cosi tajemně zlého. „Ne... Nikdy. Slíbil jsi mi, že jí neublížíš,“ vylekal se Alex. „Ano slíbil

a svůj slib dodržím. Nic jí neudělám... uděláš to ty," zasmál se krutě Viktor. „To ty ji zabiješ.“ „K tomu mě nedonutíš," bránil se Alex. V jeho očích se leskl strach, nenávisť a smutek. „To víš, že donutím. Dokud cítíš nějaký lidský cit, mám nad tebou moc. Uděláš to, co ti řeknu, ať chceš, nebo ne. Varoval jsem tě," zamračil se Viktor a zamyšleně se podíval do lesa. „Prosím... ne... nenuť mě k tomu." Alex padl na kolena. „Už je pozdě... přichází... připrav se." Neotočil se. Věděl, že Alex udělá to, co mu poručil. Věděl, že ji zabije. Musí ji zabít. Alex pomalu vstal a zmizel. Bez jediné stopy, bez jediné zvuku. Bylo dokonalé ticho... Všude, kam jsem se podívala, jsem nic neviděla. Vlastně něco ano... tmu. Nikde se nic nepohnulo, nezašustilo... prostě nic. V srdci jsem cítila trýznivou bolest, kterou nepřebil ani strach. Strach? Z čeho? Čeho jsem se asi tak mohla bát, když kolem dokola nic nebylo? Už jsem ani nevěděla, kde se nacházím, jestli jsem šla po správné cestě. Nevěděla jsem to, ale pokračovala dál. Nezastavovala jsem se. Kráčela jsem dál... dál do neznáma. Co mě tam čekalo? Co mě tam nutilo jít? Nevěděla jsem nic z toho, ale nedokázala jsem zastavit. A pak náhle to ticho něco přerušilo. Něco? Spíš někdo. Něčí výkřik. Ale čím? Určitě patřil dívce, ale odkud přicházel? Blížil se ke mně. Byl stále blíž a blíž a pak... najednou ticho... zase to hrobové ticho. Kde byla ta dívka, co křičela? Kam zmizela? Co se jí stalo? Nesměla jsem o tom přemýšlet. Musela jsem pryč. Daleko od toho místa, kde utichl její hlas. Utíkala jsem a slyšela kroky, které nepatřily mně. Věděla jsem, že jsou blízko, přestože zněly z dálky. Někdo šel za mnou. Už jsem nemohl dál běžet... Zastavila jsem, ale ty kroky jsem slyšela dál. A pak najednou utichly i ony. Už stál u mě. Muž. Slyšela jsem jeho dech a cítila sladkou vůni. Byl to on, díky komu utichl ten dívčí hlas? Konečně vysvitl měsíc a já spatřila jeho tvář. Byl to mladý, bledý chlapec. Vypadal krásně, ale tak nějak nemocně. Teprve teď jsem ho poznala. „Alexi?" špitla jsem tichounce a podívala se mu do očí. Neodpověděl, jen mi mlčky opětoval můj pohled. Z jeho tváře vyzařoval smutek a strach. Přiblížil se ke mně ještě víc a pohladil mě po tváři. Smutně si mě prohlédl a zadíval se mi do očí. Zlehka mě políbil a zašeptal:

„Promiň." Jeho rty sklouzly k mému krku a on se do něho zakousl svými ostrými zuby. To byl konec. Cítila jsem, jak mě opouštěly síly. Jak mě opouštěl život. Pomalu jsem mu v náručí umírala. „Miluju tě," zašeptala jsem. Přestal pít. Pohlédl mi do očí a já viděla, jak se mu v nich lesknou slzy. „Taky tě miluju. Odpusť mi to." Nikdy bych nevěřila, že upíři můžou plakat. Znovu mě políbil. Cítila jsem v jeho ústech svoji krev, ale nic jsem mu nevyčítala. Musel to udělat. Naposled jsem se na něho usmála a potichu vydechla poslední zbytky vzduchu z plic. Díval se, jak moje tělo opouští život a po tvářích mu stékaly slzy. Pomalu mě položil na zem a vstal. Znovu bylo to tajemné, hrozné ticho. Vzduchem se šířila vůně krve a upírů. Alex tiše stál nad mrtvou dívkou, tou, které před chvílí ukradl život. Plakal. Po chvíli za tmy vyšel Viktor. „Už jsi spokojený?" zeptal se tiše Alex. „Teď už tě u lidí nic nedrží. Jsi stoprocentní upír. Nemáš proč se chtít vrátit," kývl Viktor. „Máš pravdu. Nic mě už nedrží u lidí, ale taky už mě nic nedrží při životě," zavrčel a vytáhl něco zpod hábitu. Dřevěný kolík. Rychle a s ohromnou silou si ho vrazil do srdce. „Promiň, lásko," stačil ještě zašeptat, než se rozpadl v prach. „Hlupáku," odfrkl si Viktor a otočil se k odchodu. Naposled se ohlédl na dívčino mrtvé tělo a prach rozsypaný kolem. Lidé. Jsou tak hloupí. Lásko, ten ubohý cit, pro ně znamená víc, než všechno ostatní. Mraky znovu zakryly měsíc, Viktor zmizel ve tmě a zbylou práci nechal na nich. Věděl, že pach krve je přiláká a oni se postarají o úklid důkazů. Nocí se ozvalo hluboké zavytí a pak byl slyšet slabý dusot mnoha měkkých tlapek. Vlci budou mít hostinu.

Lucie Rýdlová 2. V

Test, otázky a luštěničko s blondýnkou

test

Blondýnka se zúčastnila televizní show zaměřené na inteligenci.

Možná výhra byla - 1.000.000 €.

Moderátor jí položil následující otázky:

1. Jak dlouho trvala 100-letá válka?

116 let

99 let

100 let

150 let

Blondýnka využila právo na otázku neodpovídat.

2. V které zemi vytvořili "Panamský oblouk"?

Brazílie

Chile

Panama

Ekvádor

Blondýnka požádala o pomoc publikum.

3. V kterém měsíci oslavují Rusové Velkou říjnovou revoluci?

Leden

Srpen

Říjen

Listopad

Blondýnka využila právo poradit se po telefonu a zavolala druhou blondýnku.

4. Jaké bylo pravé jméno krále Georga IV.?

Albert

Georg

Manuel

Jonas

Blondýnka použila nápovědu 50:50.

5. Od kterého zvířete je odvozený název Kanárských ostrovů?

Kanárek

Klokan

Potkan

Tuleň

Blondýnka vypadává.

Zeptám se tě na tři otázky a musíš na ně okamžitě odpovědět. Nesmíš dlouho přemýšlet, musíš hned odpovědět! O.K.? Prostě si zjisti, jak jsi chytrý... Připraven? Jdeme na to:

První otázka:

Jsi účastníkem závodu v běhu. Předběhneš druhého. Na kterém místě se umístíš?

Druhá otázka:

Když předběhneš posledního, kolikátý doběhneš?

Třetí otázka

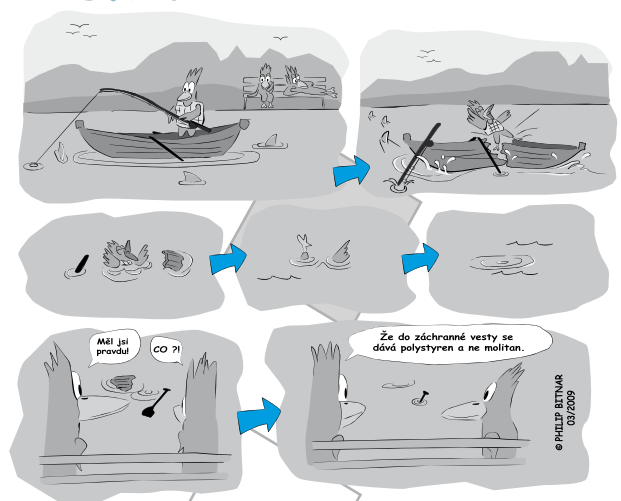
Předmět: Velký matematický chyták! Poznámka: součet musíš spočítat pouze v hlavě a nepoužít papír a tužku. Zkus to. Vezmi 1000 a přidej k tomu 40. Nyní přidej dalších 1000. Teď připočti 30. Teď přidej 1000. Teď přidej 20. Teď připočti další 1000. Teď přidej 10. Kolik je součet?

DÁREK, DEKOMPRESOR, DELTA, DOPLATEK, DOROST, HASÁK, HRABLO, JESLE, KABELÁŽ, KAHAN, KAPITALISTKA, KAPŘI, KARTA, KNIHA, KOTVA, KARJINOMALBA, KRTINA, LAKMUS, LOSINA, MOTOR, MRKEV, NÁSTUP, OBRNA, OBTAH, OPERÁTORKA, PÍROH, POLENTA, POMSTA, PRÁVO, PŘEDĚL, RÝSKA, SEDLÁK, SEKTA, SETINA, SRDNATOST, STRAVENKA, STRES, STROM, TALEK, TŘESKOT.

sudoku

		2	8	1	4	3		6
		4				2		
		8		2	7		5	
	4	6	3		9	5		
1	8						6	3
		5	4		1	9	8	
	9		6	7		8		
		7				6		
6		3	2	4	8	7		

TUKANI

osmisměrka

A	B	L	A	M	O	N	I	J	A	R	K
K	T	A	R	O	P	R	Á	V	O	P	E
N	Ř	K	V	R	T	Ř	E	S	K	O	T
E	E	M	E	T	E	S	E	R	T	S	A
V	L	U	T	S	O	R	O	D	D	U	L
A	T	S	M	O	P	K	B	N	Ě	O	P
R	T	N	E	M	E	H	R	A	B	L	O
T	A	N	O	J	R	Ž	N	T	M	O	D
S	L	K	E	R	Á	D	A	O	I	E	A
E	E	S	S	L	T	H	T	S	L	N	K
D	K	T	E	Y	O	O	A	T	I	A	A
L	E	B	I	R	R	P	A	S	P	H	R
Á	A	H	I	N	K	M	O	Ř	Á	A	T
K	A	P	I	T	A	L	I	S	T	K	A

Génius je člověk, který má oči pro to, co má...